

Риёзус солиҳийн / Риёзус солиҳийн / 364-ҳадис

وَعَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَدِمَ عُيَيْنَةُ بْنُ حَصْنٍ، فَتَرَأَّلَ عَلَى ابْنِ أَخِيهِ الْحُسْنِ بْنِ قَيْسٍ،
كَانَ مِنَ النَّفَرِ الَّذِينَ يُدْنِيْهِمْ عُمُرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، كَانَ الْقُرَاءُ أَصْحَابَ مَجْلِسِ عُمَرَ وَمُشَاوِرَتِهِ، كُهُولًا
كَانُوا أَوْ شُبَانًا، فَقَالَ عُيَيْنَةُ لِابْنِ أَخِيهِ: يَا ابْنَ أَخِيهِ؛ لَكَ وِجْهٌ عِنْدَ هَذَا الْأَمِيرِ، فَاسْتَأْذِنْ لِي عَلَيْهِ،
فَاسْتَأْذَنَ، فَأَذِنَ لَهُ عُمُرُ، فَلَمَّا دَخَلَ: قَالَ: هَيْ يَا ابْنَ الْخَطَّابِ؛ فَوَاللَّهِ؛ مَا تَعْطِينَا الْجِرْلَ، وَلَا تَحْكُمُ
فِينَا بِالْعَدْلِ، فَعَصَبَ عُمُرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ حَتَّى هَمَّ أَنْ يُوْقَعَ بِهِ، فَقَالَ لَهُ الْحُسْنُ: يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ؛ إِنَّ
اللَّهَ تَعَالَى قَالَ لِنَبِيِّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: {حُذِّرْ الْعَفْوَ وَأَمْرُ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ}، وَإِنَّ هَذَا
مِنَ الْجَاهِلِينَ. وَاللَّهُ؛ مَا جَاءَرَهَا عُمُرٌ حِينَ تَلَاهَا عَلَيْهِ، كَانَ وَقَافَاً عِنْدَ كِتَابِ اللَّهِ تَعَالَى. رَوَاهُ
الْبُخَارِيُّ. [4642] وَسِقْ بِرْ قَمْ [55]

Ибн Аббос розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Уяйна ибн Ҳисн келиб, жияни Ҳурр ибн Қайснинг уйига тушди. У Умар ўзига яқин тутадиган кишилардан эди, чунки қорилар қари бўлсин, ёш бўлсин, Умарнинг мажлису машварат аъзолари эдилар. Уяйна жиянига: «Эй жиян, бу амирнинг олдида эътиборинг бор, хузурига мен учун изн сўраб берсанг?» деди. У Уяйна учун изн сўради. Умар унга изн берди. У унинг олдига кириб, «Хой Ибн Хаттоб! Аллоҳга қасамки, бизга тўкин-сочин қилиб бермаяпсан, орамизда адолат билан ҳукм қилмаяпсан!» деди. Умар ғазабланиб кетди, ҳатто унга хезланди ҳам. Шунда Ҳурр: «Эй мўминларнинг амири, Аллоҳ таоло Ўз Набийси соллаллоҳу алайҳи васалламга: «Кечиримли бўл, маъруфга буюр ва жоҳиллардан юз ўгир», деган.[1] Бу ҳам жоҳиллардан-да», деди. Аллоҳга қасамки, у Умарга буни тиловат қилган пайт (Умар) бунга бепарво бўлмади. У Аллоҳнинг Китоби олдида таққа тўхтайдиган киши эди».

Имом Бухорий ривояти.

Бу ҳадиснинг матни ва шарҳи 55-рақамли ҳадисда келган.

[1] Аъроф сураси, 199-оят.

Манба: hadis.islom.uz

